

TOM POLLOCK

MRAKODRAPOVÝ

TRŮN 1

Syn Londýna

Tom Pollock
Syn Londýna

TOM POLLOCK
Syn Londýna

MRAKODRAPOVÝ

TRŮN 1

NAKLADATELSTVÍ PASEKA
PRAHA – LITOMÝŠL

PŘELOŽILI JITKA A TOMÁŠ JENÍKOVI

THE CITY'S SON

Copyright © 2012 by Tom Pollock

Published by arrangement with Quercus Editions Ltd (UK)

Translation © Jitka Jeníková, Tomáš Jeník, 2014

ISBN 978-80-7432-566-3 (PDF)

Pro Lizzie, za všechno.

OBSAH

- I. Chlapec s městem pod kůží 9
 - II. Urbosyntéza 75
 - III. Koruna z věžáků, Král jeřábů 215
 - IV. Vitae viae 327
- Poděkování 351

I.

CHLAPEC S MĚSTEM POD KŮŽÍ

První kapitola

Jsem na lovu. Slunce visí nízko nad Battersea, paprsky dopadají na cihlové zídky a vytvářejí bojová maskování a já se tiše ženu tunely podzemky. Má kořist už přede mnou nemůže mít velký náskok: ve vzduchu se vznáší štiplavý zápach spáleniny, a co pár metrů nacházím další sežehnutou hromádku, která bývala krysou.

Zrychlím, nedočkavě se ženu bosýma nohama po stopě. Opíšu kopím nízký oblouk, cítím, jak z její stopy sálá elektřina – vrhám se po příšeře.

Město nad mou hlavou je lhostejné. Pod cihlovými klenbami proudí lidé sem a tam do trafiky a obchodu s alkoholem, pár školáků si povídá, vykládají si o jakési dívce, která se jim líbí. A pak uslyším přes jejich smích, úpění večerní dopravy, basy vzdálené hudby a všechny další zvuky, jež město vydává, divoké zakvílení jejích brzd.

Sevře se mi srdce. Oni vůbec netuší, v jakém nebezpečí se teď ocitli, když se jí podařilo uprchnout – když se probudila.

Ve jménu Mater Viae, *je vzhůru.*

* * *

Zachytil jsem její stopu na King's Cross, severně od stanice v hnězdě spleteném z oceli. Vystoupila z vlaku, z velké nákladní lokomotivy, jež zůstala nehybně stát poté, co se vytratila duše, která ji ovládala. Strojvůdce v ní zůstal zkoprněle sedět, neměl nejmenší tušení, co se to se strojem děje. Za překážkou se vinul had dalších souprav s jasně zářícími

okénky, cestující za nimi nadávali, hráli si s telefony a lámali si hlavy, co to má sakra znamenat.

Od té chvíle jsem ji bez přestání pronásledoval.

Tedy... *téměř* bez přestání.

Jednou jsem ji nechal jít – *musel jsem*. Její stopa vedla přes staveniště u Svatého Pavla, kolem katedrály, přímo pod parátovitými stíny Reachových jeřábů.

Reach – Král jeřábů. Dokonce ani já nemůžu vstoupit na jeho území. Přisahám, že jsem cítil jeho prsty z kovových vzpěr, jak se po mně natahují a snaží se mě lapit, než jsem se obrátil na útěk.

Velmi snadno jsem znovu zachytil její stopu. Mrtvého kluka těžko přehlédnete. Ležel schoulený na kolejích pod vyhořelým stavědlem. Podle toho, jak byl velký, mu mohlo být tak patnáct let, možná byl jen o pár měsíců mladší než já, ale obličej měl v tak příšerném stavu, že se to dalo jen stěží říct s jistotou: kůže ve tváři mu seschla, popraskala a zčernala, oční bulvy se uvařily a zbyly po nich jen zející, prázdné jamky. Výboj elektřiny přežil bez následků jenom sprej, který svíral v pravé ruce.

Ne, kvůli tomu klukovi jsem nezaváhal – bohužel musím přiznat, že jsem viděl zohavenější mrtvoly. Znejistil mě krvavý otisk kola na chlapcově hrudi v *pravém úhlu* ke kolejím, *přes* kolejíště. Chvíli mi trvalo, než jsem si to srovnal v hlavě. Pak jsem si všiml, že je v cihlách viaduktu proražená díra a po zádech mi nevěřicně přeběhl mráz.

Uprchla z železnice. *Dostala se ven.*

Jak ve jménu Témže –?

A právě v tu chvíli jsem začal pochybovat: jestli má takovou moc, dokážu ji vůbec zastavit?

Po celém městě se začínaly rozsvěcet pouliční lampy, jak se sodíkové tanečnice probouzely, protahovaly se a zahřívaly si končetiny uvnitř skleněných žárovek. Vsunul jsem prsty do skulin v cihlové zdi, přehoupl se přes okraj viaduktu a spustil

se dolů na chodník. V houstnoucí tmě jsem se mrštně pustil ulicemi.

Teď čekám ve slepé uličce a poslouchám nekonečné kapání vody z rezavějící trubky. Zklidnil jsem se, nechal jsem kapající vodu, aby určila rytmus mého srdce. Stojím zpříma a kopí mám připravené.

Tady koleje končí.

Tu-dum-dum, tu-dum-dum...

Cítím, jak se zemi nesou její záchvěvy. Zpoza kovových popelnic se prosmýkne liška a vyběhne na silnici; jde po pachové stopě. Pomalu, syčivě oddechuji.

Tu-dum-dum...

Beton na zemi se začíná vlnit, zvedá se vítr a žene mi děst' do tváře. Ze zdi na konci uličky vzlíná zápach spaleny, stoupá ze samotných pórů cihel.

Vzduch pročísne pronikavé zaskřípění: kov kvílí o kov jako ryčící koně. Rachocení je čím dál hlasitější a popelnice s lomozem popadají na zem.

Slyším z dálky parní píšťalu, její naříkavý, prastarý válečný pokřik, a přidřepnu si co nejnižší k zemi. Světlo se začíná prodírat maltou přede mnou a objevuje se obrys dvou oslnivých, zářících očí. Slyším lomoz jejích kol, která se ke mně ženou po ozářené cestě. Z hrdla se mi dere výkřik na uvítanou; proklínám ji všemi jmény: Loko motiva, Bahngeist, *Přízrak železnic* –

– a zatímco ona v odpověď zaječí na mě, uskočím stranou a udeřím –

„*No tak, Beth,*“ zašeptala Pencil, „*musíme jít.*“

Beth si prohlížela obraz, který nasprejovala na asfalt dětského hřiště. Párkrát pohodila sprejem v ruce.

„*Beth...*“

„Ještě jsem neskončila, Pen,“ utnula ji Beth. V matném světle rozpoznávala jen obrysy mladé Pákistánky, která si prsty upravovala šátek. „Nebuď sralbotka.“

Pencil nervózně přecházela sem a tam. „*Sralbotka? Kolik nám je, deset? Čuchala jsi vlastní barvy? Vážně, B. Jestli se tu někdo objeví, vyloučí nás.*“

Beth začala třepat sprejem. „Pen,“ prohlásila, „jsou čtyři hodiny ráno. Škola je zavřená. Dokonce i krysy to vzdaly a vyrazily domů. Když jsme lezly přes zeď, zakryly jsme si před kamerami obličej a beztak je tu prd vidět. Není tu ani noha a nemůžou nás identifikovat, tak čeho se vlastně bojíš?“ Beth mluvila klidně, ale srdce jí rozrušeně tlouklo. Přejela baterkou přes obraz u svých nohou. Její portrét doktora Juliana Salta, vedoucího matematického kabinetu Frostfeldské střední školy, vyšel líp, než čekala, s ohledem na to, že ho malovala ve spěchu a potmě. Dokonale zachytila jeho zamračené obočí, propadlé tváře a tmavé, hrozné brýle. Tráva rašící skrz asfalt dokreslovala dojem, vypadala jako neupravené chlupy trčící z nosu.

Je pravdou, že mu Beth přidala nekrotickou, odlupující se pokožku a tříapůlmetrový rozeklaný jazyk, takže zjevně nějakou tu uměleckou licenci použila, ale i tak...

Jsi to neomylně ty, ty hajzle.

„Beth, *hele!*“ zasyčela Pen, až Beth nadskočila.

„Co je?“

„Támhle nahoře,“ ukázala Pen. „Svítí se tam...“

Beth vzhlédla. Jedno z oken budovy, která se tyčila nad školou, zářilo tlumenou, hrozivou oranžovou. „To se jde nejspíš nějaká stará bába o půlnoci vyčurat,“ vydechla podrážděně.

„Jsmo *odtamtud* vidět,“ naléhala Pen.

„Proč by si s tím měl vůbec někdo lámat hlavu?“ zamručela Beth. Otočila se zpátky k obrazu. Každý ve dvanáctém ročníku Frostfeldské věděl, že jsou se Saltem na kordy, ale šlo jen o normální rozbroje mezi učitelem a studentem, proto tedy nebyla. Odplatu si zasloužil Salt za to, jak se choval k Pen.

Nevěděla proč, ale vypadalo to, jako by v něm ponižování její nejlepší kamarádky vyvolávalo perverzní potěšení. Pen strávila po škole jenom polovinu času, co Beth, ale vždycky, když se z trestu vrátila, měla na krajíčku. Během pondělní matiky se Pen zeptala, jestli může jít na záchod, a Salt jí to prostě nedovolil. Dál vykládal o kvadratických rovnicích, ale pohledem provrtával Pen. Měl na tváři úsměv, jako by ji *vyzýval*, aby ho neposlechla – jako kdyby *věděl*, že to nedokáže. Pen měla dál zvednutou ruku, po chvíli se jí ale začala třást. Když ji bolest z toho, jak jí pořád držela nahoře, zlomila v pase, Beth ji chytila a vyvekla ze třídy. Jak běžely chodbou, slyšely za sebou výbuch smíchu.

„Proč jsi prostě neodešla?“ zeptala se Beth, když pak stály za učebnami společenských věd. „Nemohl tě zastavit, tak proč prostě neodejít?“

Pen se strnule usmívala jako nějaký klaun, což znamenalo, že uvnitř šílí úzkostí. „Prostě...“ polkla zbytek slov a zírala na špičky svých bot. „Prostě jsem si myslela, že když vydržím *ještě jednu* vteřinu, bude to dobré. A já nebudu muset... však víš.“

Postavit se mu. Dokončila Beth větu.

Pevně kamarádku objala. Věděla, že je Pen silná, viděla to na ní každý den, ale ta síla jí jen pomáhala všechno snášet;

nikdy se nebránila. Pen uměla přijímat rány, ale nedovolila si je vracet.

V tu chvíli se Beth rozhodla, že musí něco udělat. A tohle – tohle bylo *něco*.

Namířila kužel světla z baterky na malbu a napětí v hrudi vystřídal hřejivý pocit zadostiučinění. *Neonová noční můra*, napadlo ji. *Šerednost ti sluší, doktůrku*.

„Beth Bradleyová,“ zašeptala Pen. Pořád zněla vyděšeně, tentokrát ale do jejího hlasu pronikla i slušná dávka obdivu. „Ty jsi fakt tutový *cvok*.“

„Jo, já vím,“ přitakala Beth a na tvář se jí vloudil úsměv. „Jsem ale *fakt* dobrá –“

Noc prořízlo vysoké kvílení: rychle se blížící policejní sířeny. Beth si instinktivně dřepa a přehodila si přes krátké, rozčuchané vlasy kapuci.

„*Zatraceně*,“ zašeptala vyplašeně Pen. „*Říkala* jsem ti, že nás viděli! Museli je zavolat – nejspíš si myslí, že tu něco krademe.“

„Jako co?“ zamumlala Beth. „Tajný recept na krysí guláš z jídelny? Ve škole toho za čórku zrovna moc nestojí.“

Pen zatahala Beth za rukáv. „To je fuk – musíme odsud vypadnout.“

Beth jí rukáv vytrhla, padla na kolena a zběsile začala přidávat stín na bradě. Muselo to být dokonalé.

„B., musíme zmizet!“ Pen znepokojeně přešlapovala.

„Tak sypej,“ sykla na ni Beth.

„Bez tebe nikam nejdu,“ odsekla Pen dotčeně.

Beth nezvedla hlavu, aby se na ni podívala. „Pen, jestli nevyrazíš a to *hned*, řeknu Leonu Butlerovi, že tu básničku na lavici jsi mu bělítkem napsala ty.“

Na okamžik zavládlo šokované ticho. „*Mrcho*,“ vydechla pak Pen.

„*Leone, můj lve, budu tvou pýchou. A to nejen v tom...*“ zpěvavě citovala Beth. Nemohla si pomoci, ale musela se zubit, když Pen s nadáváním vyrazila pryč.

Beth si dřepala tak, aby mohla kreslit, ale přitom okamžitě vyběhnout. Sirény teď byly opravdu hodně blízko. *Úúúú-úúúú* – Ještě jedno táhlé zakvílení, které utichlo uprostřed cyklu. Slyšela, jak se otevřely a následně zabouchly dveře. Za zády se jí ozvalo rachocení brány. Škola se na noc zamykala a policajti bránu přelézali stejně jako předtím ona s Pen. Beth nasprejovala barvu do chumlu bradavic pod jedním okem.

„Hej!“

Z toho křiknutí jí přeběhla po zádech hrůza. *Už je hnusnej dost*, usoudila. Nacpala křídý a spreje zpátky do batohu, spadla baterku a rozběhla se. Na asfaltu za ní dusaly těžké boty, ale neohlédla se, nemělo smysl ukazovat jim obličej. Sprintovala se skloněnou hlavou, kolem uší jí hvízdal vítr a ona se modlila, aby policistům za ní ztěžovaly pohyb neprůstředné vesty a obušky; modlila se, aby byla rychlejší.

Vzhlédla a žaludek jí sevřela hrůza. Policajti ji zahnali do slepé uličky. Přímo před ní se tyčila nejvyšší školní zeď. Oddělovala ji od husté zmeti křoví a stromů lemujících trať: tři hladké, nevyšplhatelné metry. Ještě přidala v zoufalé snaze nabrat co největší rychlost a skočila.

Prsty přešla po betonu, pár centimetrů od vrcholu zdi a spadla dolů.

Do hajzlu.

Znovu se vrhla proti zdi; a znovu se jí to nepodařilo. Ze zoufalství a toho, jak nemohla popadnout dech, ji rozbolelo na prsou.

„B.“ Zašeptaná hláska. Beth se otočila. Pen k ní běžela podél paty zdi s šátkem přetaženým přes pusou jako bandita.

„*Říkala jsem ti, abys zmizela,*“ zasyčela Beth vztekla a s úlevou.

„To tak. Jakmile jsem si té zdi všimla, bylo mi jasné, že jsi na ni moc malá.“ Zaklekla na jedno koleno a nastavila jí ruce.

Beth se na ni letmo zazubila a stoupla si na oporu; o vteřinu později vytáhla Pen nahoru za sebou.

„Rozdělíme se,“ zašeptala Beth, když dopadla na zem na druhé straně. Škubla sebou bolestí, jak se jí po rukou rozlila bolest; přistála uprostřed kopřiv. „Sejdeme se tam co vždycky.“

Slyšely, jak jejich pronásledovatelé na opačné straně zdi mrmlají a nadávají.

„Udělej mi kozu,“ zafuněl jeden z mužů.

Pen se vrhla doprava, Beth se rozběhla vlevo a kličkovala mezi stromy. Sípavě dýchala, v uších jí hučelo. Pod nohama jí praskaly větvičky a skřípaly střepy z lahví. Cestu jí zatarasil plot, ale všimla si, že je v něm dole proražená díra, vrhla se do ní a protáhla se na osvětlený betonový pozemek. Přikrčila se za rezivějícím starým autem s vymlácenými okny a lapala po dechu. Po nedalekém mostu se přehnal vlak a tmou rozčísly kužely světla. Snažila se poslouchat přes vzdalující se lomoz a bušení vlastního srdce, ale nezachytila žádné známky pronásledování.

Zalovila v batohu pro zmačkané kožené sako, stáhla ze sebe mikinu s kapucí a nacpala ji dovnitř na plechovky s barvou. Nohy se jí ze všeho toho adrenalinu třásly tak, že zavrávorala a málem upadla.

Paráda, Beth, pomyslela si trpce, fakt stylové. Kdybys teď ještě zvládla přestat chodit jako krocán po mozkové obrně, mohla by ses dostat do půlky cesty, než tě sbalí benga.

Přitáhla si sako k tělu a kráčela tak nenuceně, jak jen dokázala.

Pen na ni čekala na rohu Withersham a Shakespeare Road, kde se po obou stranách táhly řadovky z červených lícovek se zarostlými předzahrádkami. Jako vždycky, když byla nervózní, nepřestávala Pen kontrolovat svůj odraz v kapesním zrcátku a hledat sebemenší nedokonalost.

Beth se sama sobě navzdory usmála: nikdo jiný než Pen Khanová si na noc plnou trestuhodného vandalismu nena-
maluje oči řasenkou.

Poštovní schránka, vedle které Pen stála, představovala nejspíš nejpograffitovanější metr čtvereční v celém Londýně:

změť sprostáren, hesel, obrázků zvířat a bizarních příšer. Příspět na withershamskou schránku patřilo k místní graffitácké tradici, a tak se vloni Pen s Beth namalovaly jako z plakátů „Hledá se“, jak dělají legrační obličej. Jejich malůvky už dávno pohřbila díla dalších umělců z okolí.

Jak se k ní Beth blížila, líně jí zasalutovala. Pen ji probodávala pohledem. „Jednoho dne, Elizabeth Bradleyová,“ oslovila ji pomalu, „se postaráš o to, aby mě vyloučili. A rodiče mě pak zatraceně vydědí.“

Beth se na ni zazubila. „No, tak v tom případě ti prokážu službu. Budeš moct chodit tagovat, aniž by ses musela plížit ven.“

„Díky: až ze mě bude bezdomovec a vyhladovělá ostuda rodiny, jsem si jistá, že přesně *tahle* myšlenka mě dokáže zahřát.“

Beth šoupala keckou po asfaltu a zašklebila se Peninu sarkasmu. „Tak pojď bydlet se mnou,“ navrhla jí. „Aspoň se budeš moct vdát, za koho budeš chtít.“

Pen stiskla rty a do hlasu se jí vkradlo napětí. „Chceš říct, že impozantní suma dvou kluků z tebe dělá světového *guru* přes svatby?“

„Je to o dva víc než ve tvém případě,“ namítla Beth, ale Pen její poznámku ignorovala.

„Rodiče mi pomůžou najít toho pravého,“ prohlásila. „Je to čistě o zkušenostech. Vědí, jaké to je žít v manželství, a *vědí*, jaká jsem já, a taky –“

„Pen,“ skočila jí Beth do řeči, „nevědí ani, že jsi *tady*.“

Pen zrudla a uhnula pohledem.

Beth zaplavila náhlá vlna studu, udělala krok vpřed a pevně svou nejlepší kamarádku objala. „Neber mě vážně, jo?“ zahuhlala do Penina šátku. „Chovám se jako kráva, já vím. Jen se bojím, že tě vaši provdají za nějakého účetního v béžovém kvádru a béžových spodárách s mizernou béžovou *duší* a já budu muset vyzdobit zdi východního Londýna úplně sama.“

„To se nikdy nestane,“ zašeptala Pen a Beth věděla, že je to pravda. Pen by ji *nikdy* neopustila. Zadívala se přes Penino rameno. Obloha začínala blednout. Cestu lemovaly telegrafní sloupy, jejich kabely připomínaly opratě přitahující východ slunce. Beth věděla, že rozbřesk tohoto dne a všech dalších, které přijdou, budou sledovat společně, bok po boku.

„Jsi v pohodě?“ chtěla vědět.

Pen se krátce, mdle zasmála. „Jo. Jen – mě to všechno tak trochu vyděsilo, chápeš?“

„Jasně,“ přitakala Beth. „Chtělo to pořádný koule, fakt drsárna – jsem na tebe pyšná, Pencil Khanová.“ Na vteřinu ji objala ještě pevněji, a pak uvolnila sevření. „Dneska toho zjevně moc nenaspíme.“ Bolelo ji za krkem a zavíraly se jí oči, i tak ale cítila, že nezamhouří oka. „Hádám, že tě nepřesvědčím, aby ses se mnou zítra ráno vybodla na pár prvních hodin?“

Pen si opatrně kousala spodní ret, aby si nerozmazala lesk. „Nemyslíš, že to na nás vrhne *malilíkaté* podezření?“

Evidentně, když se nad tím zamyslíte, usoudila Beth, ale jako vždy s tím musela přijít Pen. Chovala se jako zvířátko, vždycky se jí podařilo najít to správné maskování: instinktivně poznala všechno, co nějak vybočovalo.

„A co zbytek noci protagonistat?“ navrhla Beth. „Protáhnout to – cítím nával inspirace.“

Pen řekla mámě, že bude dneska v noci spát u Beth. Beth pochopitelně nemusela nikomu nic vysvětlovat. Venku v ulicích snadno zapomínala, že patří jinam.

Pen zavrtěla hlavou nad vlastní hloupostí, ale rozeprala si mikinu a vytáhla sprej s barvou. „Jasně,“ prohlásila. „Myslím, že dneska mám ten správný grif.“

Rozběhly se na západ do centra města, prchaly před svítáním, kličkovaly mezi reklamními plochami plnými odlupujících se plakátů a zatlučenými výlohami.

Beth se příkrčila vedle hromady rozbitého betonu u jakéhosi výkopu a nasprejovala pár černých čar. Většina lidí v nich

viděla jen dehet nebo stíny; museli jste stát na správném místě, abyste spatřili nosorožce stvořeného z barvy a okrajů samotného betonu, který se na vás chystá zaútočit. Beth se sama pro sebe usmála. *Město je nebezpečné, když nedáváte pozor.*

Podobné střípky své mysli zanechala po celém Londýně a nikdo jiný nevěděl, kde je hledat. *Nikdo, možná kromě Pen.*

Mrkla po vyšší dívce. Když si vzájemně svěřovaly tajemství, nefungovalo to jako výměna zajatců, jako to Beth občas vídávala u jiných holek. Pen měla opravdu zájem, a to znamenalo, že Beth si mohla dovolit mít ho taky. Pen jí připadala jako bezedná studna: mohli jste do ní naházet jakékoliv množství drobných obav s jistotou, že se nikdy nevrátí, aby vás pronásledovaly.

Začalo pršet: drobné, neustávající, až na kost se deroucí mrholení.

Pen psala básně na obrubníky a do telefonních budek, romantické kontrapunktiky k růžovo-černým vizitkám inzerujícím laciný sex, jednotlivé specialitky vypsané za jmény jako akademické tituly:

PRO TROCHU HŘÍŠKŮ ZAVOLEJ KAŘE: D/S, T/V, žádný S, P nebo B

*„...možná střípek duše tvé,
zažene vše zlé.“*

„To je úžasné, Pen,“ zašeptala Beth, zatímco jí četla přes rameno.

„Myslíš?“ Pen utrápeně studovala verš.

„Jo.“ Beth neměla o kvalitě poezie ani páru, ale Penina kaligrafie byla nádherná.

Slunce pozvolna běhlo budovy, z kouřového nádechu do barvy staré kosti. Začalo je míjet čím dál víc aut.

„Měly bychom vyrazit,“ ozvala se nakonec Pen a poklepla si na hodinky. Zamračila se, o něčem uvažovala. „Možná bychom měly jet různými autobusy,“ prohlásila pak. „Obvykle do školy společně nechodíme – mohlo by to přilákat pozornost.“

Beth se zasmála. „Není to krapet paranoidní?“

Pen jí věnovala nesmělý, téměř hrdý úsměv. „Znáš mě, B. Paranoia je moje parketa.“ Vyšla z úzké boční uličky jako první, pak se obě vmísily do houstnoucího davu.

Pen nasedla na první autobus.

Beth si při čekání na další připadala jako špionka nebo superhrdinka, která vklouzla zpátky do své tajné identity.

Třetí kapitola

Možná to byl jeden z jeho červů, kdo mě našel, při slídění v hustém bahně na břehu řeky, nebo snad holub, který mi kroužil nad hlavou, součást některého z mnoha hejn, jež hnízdí nahoře ve věžích. Víím jen, že když se proberu, sklání se nade mnou Gutterglass.

„Šmankote mankote, s vámi jsou samé starosti, vííte?“ pronáší stará příšera vážně. „Dobré ráno, Výsosti.“

Dívá se – tentokrát byl Glas „on“ – na mě očima z rozbitých skořápek od vajec. Spleené staré čínské nudle tvoří jeho slizkou bradu. Kabát z pytle na odpadky se porůznu nadouvá, jak se pod ním melou krysy.

„Dob –“ spustím, pak mě ale zasáhne bolest z popálenin a zbývající hlásky mi uvíznou v krku. Prudce se nadechnu a mávám na něj, aby šel pryč. Potřebuji kyslík. Někde vyhrabal pneumatiku, která mu slouží místo obvyklých nohou. Uvnitř se prohánějí mrštní hnědí hlodavci a kutálí ho vzad.

Zatínám zuby, dokud bolest nedosáhne snesitelné úrovně, a pak se vyčerpaně rozhlížím kolem. Ležím na bahnitém břehu pod mostem na jižní straně řeky – ve Vauxhallu, soudě podle bronzových soch lemujících jeho okraje. Slunce září vysoko na obloze. „Jak dlouho?“ Hrdlo mám vyprahlé, připadá mi jako zrezivělý zámek.

„Upřímně, příliš dlouho,“ opáčí Glas. „Dokonce i lišky se objevily dřív než vy. Mám vám připomínat, že za vás nesu odpovědnost? Pochopitelně předpokládám, že *zodpovědnost* je výraz, jemuž Vaše malá umouněná Výsost rozumí. Pokud

se vám něco stane, budu to já, kdo se bude muset zodpovídat *Mater Viae*.“

Zavírám před ostrým světlem oči a polykám zcela logické odseknutí. *Mater Viae*, Naše Paní ulic, má matka – zmizela před víc než patnácti lety. Nesnáším, jak Gutterglass pořád ještě skoro padá na kolena, kdykoliv vysloví její jméno.

„Jestli se vůbec někdy vrátí,“ opáčím, „myslíš, že ji bude zajímat, na které konkrétní hromadě londýnských odpadků spím?“

„Až se vrátí,“ opravuje mě Glas vlídně.

Neodporuji mu, protože není slušné říkat o něčí víře, že je k smíchu.

Po ránu ho (nebo ji, pokud si Glas ten den stvoří zrovna takové tělo) většinou najdete na okraji skládky, jak pozoruje východ slunce nad Mile Endem a čeká na den, kdy budou v průvodu kráčet po chodnicích toulavé kočky a tabulky s názvy ulic se přeskupí tak, aby ze svých písmen stvořily skutečné jméno *Mater Viae*: v ten den se jejich Bohyně vrátí.

Vypustí vzduch z pneumatiky a složí se vedle mě. Rozevře igelitový plášť a vybere jednu z jehel, které tam má upevněné. Už zase se hrabal v nemocničních popelnicích. Zapíchne mi špičku do paže, stlačí píst a bolest téměř okamžitě mizí.

„Takové starosti,“ mumlá znovu. „Posaďte se. Podíváme se, jak moc jste zřízený.“

Pomalou se mi podaří se skřípěním nahrbit tak, že připomínám ulitu, což je maximum, co v tu chvíli dokážu. Rány mám zaštopované úhledným křížkovým stehem; jehla, jež ho stvořila, je zabodnutá zpátky v Glasově ruce a zbylá nit lehce povlává ve větru.

„Páni,“ skřehotám a dotýkám se stehů. „Musel jsem být pěkně mimo, když jsem tohle necítil.“

„Dalo by se říct, že mrtvý,“ přitaká Glas. „Samozřejmě ne *doslova*, což je ale zásluha mojí maličkosti, nikoli vaše.“

Kopí mi musí posloužit jako berla, abych se zvedl. Ještě pořád cítím, jak v konci, kterým jsem bodnul přízrak,

vibruje železem elektrína. Glas mě opráší a otře mi tvář prsty z popraskaných víček od propisek. Glas je podivně úzkostlivý – asi proto, že vzhledem k tomu, že si musí denně tvořit nové tělo z městských odpadků, moc dobře ví, *odkud* to všechno pochází.

„Lovil jsem –“ začínám mu vyprávět o včerejší noci, ale neposlouchá mě.

„Podívejte se na sebe, jste *špinavý* –“

„Glasi, ten Přízrak železnic –“

„Ty stehy mi úplně *zničily* prsty,“ úpí. „Nemáte ani špetku soucitu se starým odpadkovým slu –“

„Glasi!“ vyštěknu ostřeji, než jsem zamýšlel. Zarazí se, zmlkne a vyčítavě se na mě zadívá. Zhluboka vydechují a prostě to řeknu: „Přízrak unikl z kolejí. Osvobodil se.“

Nějakou dobu je slyšet jen poryvy větru na hladině řeky. „To není možné,“ prohlásí Glas konečně nevýrazným hlasem.

„Glasi, říkám ti –“

„Rozhodně není,“ trvá na svém. „Přízraky železnic *jsou samotná* elektrína: její vzpomínky a sny. Koleje jsou jejich průvodčí. Nemohou mimo jejich dosah přežít déle než pár minut.“

„No, věř synovi Bohyně, jehož kostnatý zadek rozkopal přízrak na maděru skoro *pět kilometrů* od nejbližších kolejí: *tenhle to zvládnul!*“ Můj hlas se odráží od mostních pilířů. Dřepnu si a pokouším se špičkami prstů zbavit tlaku ve spáncích.

„Glasi, byl silný,“ říkám tiše. Vzpomínku na zběsilost jeho bílých elektrických zubů jsem měl vypálenou do kůže. Otřesu se. „Zranil jsem ho, ale... Musel si myslet, že jsem mrtvý. Nikdy jsem se s podobným přízrakem nesetkal. Vůbec se nesnažil utéct, dojel hezky ke mně...“

„...jako by to byl *on*, kdo loví *vás?*“ zeptá se Glas a já ho probodnu pohledem.

Protože přesně tak mi to přišlo.

Gutterglass mluví velmi potichu. Všechny krysy, červi a mravenci, kteří jím hýbají, se zklidnili a na chvíli vypadá

jako mrtvý. „Filiusi,“ osloví mě tiše. Už nezní zmateně, ale velmi, velmi vyděšeně. „Viděl tě někdo, jak ten přízrak honíš?“

„Cože? Ne. Proč?“

„Filiusi –“

„Nikdo mě neviděl, Glasi, prostě jsem jen lovil. Byl jsem –“
Zaváhám, protože to není tak úplně pravda: někdo mě přece jen *viděl*. Udělá se mi zle od žaludku, když si uvědomím, na co se ptá.

„Projel pod Svatým Pavlem,“ šeptám.

„Přízrak železnic se ocitl na Reachově území.“

Přikývl jsem a cítil, jak se mě zmocňuje chlad, jako by mi omrzaly kosti.

„...a objevil se na druhé straně,“ pokračuje ponuře, „osvobozený od kolejnic, plný mnohem větší zloby a moci, než na jakou má takové stvoření právo. A šel po vás.“ Jasně slyším, jak se jeho vypůjčené hlasivky napínají nuceným klidem.

„Filiusi,“ promluví Glas, „je tu dost nepříjemná možnost, se kterou se musíte popasovat.“ Smršťuje se, dokud nemá skořápky od vajíček v úrovni mých očí. „Co když se ten přízrak ‚neosvobodil‘? Co když ho z kolejnic vypustil –?“

Otázka zůstává viset ve vzduchu nedopovězena. V duchu ji dokončuji: *Co když ho z kolejnic vypustil Reach?*

Z druhého břehu řeky se nese lomoz a řinčení ze stavenišť v okolí Svatého Pavla. Jeho jeřáby svírají katedrálu, jako by byla jejich řídicím centrem.

Reach: Král jeřábů. Matčin úhlavní nepřítel. Jeho spáry se objevují v mých nočních můrách od chvíle, co jsem začal snít.

Mohl to udělat. Uvědomuji si, stejně jako Glas, že Reach je odborník přes elektřinu. Jeho jeřáby i bagry, jeho pneumatickou výzbroj, to vše elektřina napájí – takže mohl najít způsob, jak její energii přesměřovat do přízraku a vyslat to planoucí, rozběsněné monstrum po mé stopě: oportunistický útok.

„Co když na to došlo, Filiusi?“ zašeptá napůl sám pro sebe Gutterglass. „Co když se Reach rozhodl, že vás dostane?“

Sevřu kopí tak pevně, až mám pocit, že mi kůže na kloubech ruky popraská.

„Musíme vás dostat domů – *hned*,“ rozhodne Glas. Jezdí kolem dokola v kruzích, najednou je samý spěch. „Potřebuji vás zpátky v zavážce, kde jste v bezpečí, dokud nezjistím, co se děje. Pokud je za tím Reach, neskončí to Přízrakem železnic.“

„Brzy tu budou vlci a – Paní nás ochraňuj – drát,“ zamumlá. Rozjede se ke kraji mostu, vláčí mě za ruku a já musím za sebou táhnout nohy, abych se mu vyškubl.

Co když se Reach rozhodl, že vás dostane?

...Reach se blíží...

Mantra mi běží pořád dokola hlavou, dostávám z ní závrať, jenže to nedává smysl: proč *ted*? Jsem tu už šestnáct let bez matčiny ochrany. Na co čekal?

Ale čím déle o tom přemýšlím, tím snadnější je tomu uvěřit. Reach představoval příšeru v každé pohádce, kterou mi kdy vyprávěli. Má matka ho nenáviděla, Glas ho nenávidí a já ho *nenávidím* také. Cítím, jak se mi nenávisť sráží okolo srdce.

Reach se blíží... a někde v hloubi duše jsem vždycky věděl, že k tomu dojde.

„Filiusi?“ mává na mě Glas netrpělivě. „Musíme jít.“

Narovnám se, trhnu sebou při nové vlně bolesti z popálenin a zavrtím hlavou.

Glas povytáhne prachem namalované obočí. „Na tvrdohlavost teď není čas, Filiusi. Pro případ, že byste zapomněl, ten přízrak je pořád ještě někde tam venku. Včera v noci vás skoro zabil.“

„Tak si představ, co provede se zbytkem města,“ pronesu pomalu. V hlavě znovu vidím obraz mrtvého kluka ze včerejší noci, ale znásobený: v každé škarpě leží jeden. Neskutečně mocný přízrak je zběsilý, nevybíravý a *volný*.

Co když se Reach rozhodl, že vás dostane?

Ta myšlenka je příliš velká; nedokážu ji pojmout. Pokud ale dovolím, aby mě strach ochromil, pak to budu dnes v noci

já, kdo bude ohořelý ležet u silnice. S Reachem je to stále jen „co kdyby“, ale ta příšera je skutečnost; představuje bezprostřední ohrožení. Chytám se toho téměř vděčně. Na *tohle* se můžu soustředit.

„Musím dokončit lov.“

Čtvrtá kapitola

Pan učitel Krafte vykládal před třídou o básnické skladbě Paní ze Shalott, ale Beth ho neposlouchala. Pod její tužkou se objevila punkerská princezna-bojovnice, která dělala ze zrcadla bazukou hromadu střepů. Z okna viděla celtu, kterou zaměstnanci školy natáhli přes dílo, jež včera v noci vytvořila. Když s Pen přijely do školy, portrét byl ještě odkrytý a ostatní studenti se kolem něj shlukovali, hýkali smíchy a fotili si ho na mobily.

Beth ucítila prudký nával vítězoslavné radosti a stiskla Pen ruku. Pen jí stisk nervózně oplatila.

„Je to v pohodě,“ ujistila ji Beth, „nemají žádný důkaz, že jsme za tím my.“ Dokonce zahrabaly batohy a mikiny zamaзанé od barvy pod strom kousek od kolejí, kdyby se náhodou prohledávaly skříňky.

„Jsme v suchu. Sejdeme se po škole,“ slíbila a pustila Pen.

„Slečno Bradleyová!“ hlas pana Krafteho ji vytrhl ze snění a hrot tužky se zlomil.

„Ano, šéfe?“ podívala se na něj obezřetně.

Starý učitel angličtiny se na ni lehce znepokojeně zadíval, zatímco skládal papír, který držel v ruce. Tvář měl tmavou a vrásčitou jako škraloup na staré omáčce. „Jděte do kanceláře paní Gorecastleové, prosím. Chce si s vámi promluvit.“

Třídou proběhlo mručivé „týýýýjo“, Beth se sevřelo hrdlo, ale pokrčila rameny a snažila se tvářit klidně. Pár vteřin strávila skládáním princezny-bojovnice do papírové vlašťovky, a než vstala, poslala ji na střemhlavý kamikadze let do odpadkového koše.

Tak jo, Beth: je to tady. Nastal čas nasadit nevinný obličej. Mrkla na svůj odraz v okně a vzdychla. Kdyby držela ceduli s datem a časem zadržení, nemohla by vypadat provinileji. Zašklebila se a vyplula na chodbu.

Dveře ředitelčiny kanceláře měly malé kulaté okénko, a jak se blížila, nakoukla Beth dovnitř –
a strnula.

Za sklem s drátěnou vložkou viděla tři postavy: ředitelku Gorecatleovou osobně, vyzáblou a oblečenou v černé, doktora Salta, který upřímně řečeno vypadal líp placatý na asfaltu, samé hnijícího maso a tak...

...a vysokou, štíhlou dívku, která stála v rohu a upravovala si šátek.

V Beth to začalo vřít vzteky a nutkáním dostat se dovnitř co nejdřív, aby se postavila mezi Pen a učitele, a ochránila ji.

Peniny disciplinární záznamy jsou čisté – o co tu sakra jde? napadlo ji. Pak si ale všimla zabahněného batohu na stole Gorecastleové, zmačkaných sprejů, vyrovnaných vedle něj, a všechno rozhořčení vyprchalo. Beth si najednou přišla strašně zranitelná a prochladlá.

Ředitelka otevřela dveře a našpulila úzké rty. „Á, slečna Bradleyová. Připojte se k nám.“

Beth se protáhla kolem ní ke stolu, popadla batoh a hodila si ho na rameno. Mračila se na ředitelku a tvář měla celou rudou. Nezbyvalo nic jiného než se tomu postavit čelem.

„Takže,“ začala ředitelka, „můžete říct něco na svou obhajobu?“

Beth mlčela, ale uvnitř hlavy jí šokovaný hlas nepřestával opakovat nemyslitelnou větu: *Pen tě práskla. Pen tě práskla.*

Pen...

„Tohle je opravdu vážné, Elizabeth,“ říkala jí ředitelka. „Budete podmíněčně vyloučena, dokud budeme tuto záležitost prošetřovat, a celé by to mohlo vést k úplnému vyloučení. Jen na osobní přímluvu doktora Salta do toho

nezapojím policii. Upřímně řečeno, měla byste mu být vděčná. Chcete k tomu něco říct?“

Beth dál mlčela a tupě zírala před sebe. Rozhodla se ukázat zrádkyni v rohu, jak se to dělá.

„Dobrá tedy,“ pokračovala Gorecastleová. „Musím si zavolat. Juliane, na slovíčko?“

Doktor Salt ji doprovodil z místnosti.

Beth se nedokázala na Pen podívat. Možná když se na ni nebude koukat, nějak se z ní stane někdo jiný, kdo ji zradil. Dolehla na ni děsná, mučivá únava. Sesula se do ředitelčiny kancelářské židle. Najednou jí projela nečekaná vlna vzteku a kopla do stolu takovou silou, až se se skřípením posunul po podlaze.

Pen se na ni nevěřičně zadívala. „B., zbláznila ses –“

„Myslíš, že můžu mít ještě větší průšvih, *Parvo*?“ štěkla po ní Beth. Penino skutečné jméno drtila mezi zuby; po třech letech přátelství jí tak řekla poprvé.

Pen polkla a cosi se jí zatřpytilo na tváři: slza.

Pen brečí. Beth automaticky vztáhla ruce, aby ji objala, a pak je nechala klesnout. Podél boků jí přišly tak neužitečné.

„Beth, já –“

„*Neříkej to,*“ zavrčela Beth. „Jestli mi řekneš, že tě to mrzí, Parvo Khanová, přísahám, že tě zabiju. Akorát... *akorát* –“ měla jen jednu otázku vypálenou v hlavě. „*Proč?*“

„Řekl, že –“ Pen uvízla slova v krku. Zkusila to znovu: „Řekl, že –“

„*Co!*“ dožadovala se Beth. „*Co* řekl?“

Ale Pen nedopověděla; místo toho se schoulila do sebe a přitáhla si šátek.

„Jenom jsi to zhoršila, B.,“ hlesla zoufale. „Všechno jsi to jenom zhoršila.“

Beth se upřeně zadívala do tváře své nejlepší kamarádky a poprvé za ty roky z ní nedokázala nic vyčíst. Peniny oči jí připadaly jako zabouchnuté dveře. Beth se do krku jako

pavouk vplížil pocit nepravosti. „Pen,“ zašeptala, „Pen, co to má *znamenat*? Co se stalo? *Pen?*“

Pen se beze slova objala rukama a Beth si poprvé za všechny ty roky uvědomila, že v ní vůbec nedokáže číst. Ta myšlenka ji drtila. *Pen, nerozumím tomu.*

A když nerozuměla Pen, nerozuměla ničemu.

Po chvíli se Gorecastleová vrátila. „Parvo,“ oslovila ji, „děkuji vám za pomoc. Můžete se vrátit do třídy.“

Když se Pen balila k odchodu, zabodla ředitelka pohled do Beth. „Vstaňte,“ přikázala jí ledově, a jak se Beth zvedala ze židle za stolem, vzdychla, aniž by na okamžik přerušila oční kontakt. „Děti jako vy, Elizabeth,“ pronesla unaveně, „*děti* jako vy –“

„Možná jsem to přece jen měla nechat na policii.“ Zvedla formulář. „Nechala jsem vašemu otci vzkaz; počkáte tady, dokud si vás nevyzvedne. Využijí té příležitosti, abych si s ním o celé záležitosti promluvila.“

Bethino srdce, které do té doby bušilo snad milionkrát za vteřinu, se náhle zpomalilo a zaplavilo ji znechucení. Začala si balit spreje do batohu. „Tak to se načekáme,“ zašeptala.

Beth nakonec pustili ve tři hodiny. Její táta nezavolał. Šla do parku a celé hodiny se tam procházela, kousala si kůži na pravém palci a mhouřila oči do nebe, dokud z něj nevytizely poslední zbytky barvy. Věděla, že se mu bude muset nakonec podívat do očí, to ale celou situaci nijak neulehčovalo. Nakonec se přinutila vyrazit k domovu a snažila se ignorovat svírající se žaludek.

V chodbě byla tma, cestou ke dveřím do obýváku přeskočila hromadu reklamních letáků. Když pokládala ruku na kliku, trochu se jí třásla; už týdny v té místnosti nebyla. Potlačila nutkání utéct zpátky na ulici.

„Prostě to zkus,“ sykla sama na sebe a otočila klikou.

Obývák se topil ve fotografiích; byl jimi polepený každičkový kousek zdi, válely se i po zemi jako trosky havarovaného letadla. Na všech místech k sezení, kromě jediného, se vršily stohy fotek.

Podsaditý plešatící muž seděl v jediném volném křesle. Četl si paperback; Beth akorát tak rozeznala název *Žáhada železného kondora* na ohmataném hřbetu. Nezvedl oči, když k němu Beth přišla.

Z plic jí najednou zmizel všechn vzduch. Cestou domů si tenhle rozhovor přehrávala pořád dokola a snažila se, aby to vyznělo jako něco, o čem si můžou rozumně promluvit, ale teď –?

Zadávala se na lysé kolečko na tátově hlavě a na drobky, které měl na kořili jako pozvánku pro ptáky. Veškeré přípravy jí přišly k ničemu. Nakonec jen vyhrkla: „Vyhodili mě.“

Otočil stránku; trochu přimhouřil oči, jak sledoval text.

Tlak drtící Bethin žaludek zesílil. „Tati, posloucháš mě? Tati, prosím. Vážně potřebuji, aby ses soustředil. Mohla by se tu objevit sociálka a možná i policajti. Tati, já – podělala jsem to, fakt hodně. Tati, potřebuji pomo –“

Zarazila se, když se na ni podíval.

Jednou v noci, před třemi lety a pár dny, četla *Záhadu železného kondora* Bethina máma. Milovala staré špionážní romány o studené válce, ten bezpečně zlověstný svět plstěných klobouků, tajných kódů a kufříkových bomb. Tu noc odložila paperback s oslíma ušima se smutným povzdechnutím, nepřečetla tolik, kolik chtěla, ale byla ráda, protože věděla, že na ni bude druhý den zase čekat. Něžně políbila manžela, otočila se na druhý bok a ve spánku vykrvácela.

Bethin táta se vzbudil a objímal svou ženu. Vypadala jako z vosku, byla studená a paže měla příliš těžké, když se jimi pokusil pohnout.

Ten den měla Beth slavit třinácté narozeniny.

Od té noci spal v křesle – Beth věděla, že se bojí ložnice, i když pochybovala, že by to někdy přiznal. Od té noci četl znovu a znovu tu samou knihu s téměř horečnatou náruživostí, dokud se mu nezačala rozpadat pod rukama.

Od té noci se na ni *díval* takhle, s tím stejným sklíčeným, úpěnlivě vyčerpaným výrazem.

„To nic,“ vypravila ze sebe Beth a měla na sebe pořádný vztek, že to tak snadno vzdala. „Já – najdu nějaký způsob, jak to – nějak to vyřeším.“

Neodpověděl. UVědomila si, že si nepamatuje, kdy na ni naposledy promluvil, něco jí *doopravdy* řekl...

Cestou ven zavrávala, když omylem šlápla na fotky usmívající se tváře své mámy. Otec ochranitelsky zakvílel a na vteřinu ji zachvátila zuřivost, jen na okamžik, což stačilo na to, aby na něj jedovatě štekla: „Prachy jsem nechala na botníku.“

Ucítila zavrženíhodné drobné zadostiučinění, když sebou trhl.

Nemůže za to, napomenula se rozhodně, když popadla batoh a rázovala chodbou ven do noci. Zničilo ho to. To se lidem stává.

Alle lidi se z toho časem taky vyhrabou, ozval se jiný, krutější hlas: srdce se zatvrdí pod jizvami, ale nepřestane bít. Bethin táta padl na samé dno, to dokázala pochopit, ale každý den který proseděl v tom stejném zatraceném křesle s tou stejnou zatracenou knížkou, byl dalším z řady těch, kdy se nesnažil vstát. Vždycky když se na něj podívala, sevřelo se Beth srdce, protože i když si to nechtěla přiznat, balancovala na pokraji stejné černé díry.

Překvapeně se zadívala na svou ruku. Držela v ní mobil. Palec se chystal vytočit Penino číslo zobrazené na displeji: čirá motorická paměť. Zarazila se a mrštila telefonem o zem. S rachotem dopadl na chodník. Rozběhla se ulicí, jako by ji pronásledovala celá armáda duchů.

Přšelo a lampy krvácely na chodnících jako roztavená měď. Přes slzy viděla rozmazaně a v ulicích se orientovala jen instinktivně.

Plot z drátěného pletiva lemující starou železnici vyrostl přímo před ní, vrhla se na něj a přelezla na druhou stranu, aniž by si všímala rzi a uvolněných drátů, které jí rozdíraly ruce. Koleje, na něž dopadla, byly opuštěné a bez života, součást někdejší odbočky, která se přestala používat. Klopýtala podél kolejí, kopala do obalů od brambůrků a deštěm rozmáčených novin poházených po zemi. Pak se před ní objevil vjezd do tunelu a ona vběhla dovnitř.

Až když Beth popadla jednu ze tří výkonných baterek, které v tunelu schovávala, trochu se zklidnila. Rozhlédla se kolem sebe.

Mrštný čínský drak honil po zdivu malinké dvouplošníky, šašci a kostry spolu tančili valčík. Obří ruka si vybírala z mísy na ovoce plné planet. Chobotnice ovíjely kotvy, vlci se stavěli na zadní, hadi bojovali a města se vypínala z hustých mraků. Tohle malé doupě pod Mile End Road bylo Bethinou svatyní: na těchto zdech zářilo pět let její představivosti.

Přejela po kresbách rukama, jejich textura připomínala odřenou kůži. „Kamarádi, co budu dělat?“ Její hlas se nesl tunelem. Nuceně se rozesmála. Se svými kresbami mluvila, jen když se dělo něco fakt zlého, a když mluvila *nahlas*, musela se stát tragédie.

Obvykle město přetvářela sprejem a šablonou, budovala si tak pro sebe mezi betonem bezpečné místo, prostor, kde se dalo dýchat. Ne však dnes v noci. Ne bez Pen, s níž by se o to podělila. Dneska si přišla vypovězená z vlastního města.

Pen.

Zlost jí projela jako jiskra zažehávající doutnák soudku se střelným prachem a zanechala ji naprosto netečnou. *Bojovala jsem za tebe. Kdy to přestalo stačit? Kdybys držela jazyk za zuby, byly bychom v suchu.* Kdy přestala Pen věřit, že ji Beth ochrání?

Jeden obrázek upoutal její pozornost: jednoduchá črta křídou, jež se opakovala zas a znovu mezi mnohem bizarnějšími výjevy: dlouhovlasá žena, která k ní stála zády a ohlížela se přes rameno, jako by ji zvala dál.

„Co budu dělat?“ zeptala se Beth znovu, ale její máma neodpověděla. Žila už jen na dvou místech: v Bethině hlavě a na jejích cihlách; a ani z jednoho místa neodpovídala.

Beth přitiskla tvář k chladné, hrubé stěně. Chvíli tak zůstala stát, pak se tiskla silněji a silněji, dokud se jí z odřenin na obličejí a rukou nezačala šířit palčivá bolest, jako by se mohla jen čirou silou svalů zavrtat městu pod kůži.

Z dálky k ní doléhalo dunění a vytrhlo Beth ze zasnění. Ozvalo se znovu, naléhavě a známě. Popotáhla a zahnala slzy. Byla kilometry daleko od jakéhokoliv místa, kde mohla podobný zvuk slyšet.

A pak zase, odrážel se od zdiva: tiché dunění vlaku.

Beth měla najednou rozpálená záda. Otočila se a brada jí klesla údivem nad tím, co spatřila.

Ze tmy tunelu se k ní hnala dvě jasně zářící světla, kolem nichž poletovalo listí a smetí. Mohutná silueta s pomuchlanými okraji se obrovskou rychlostí přihnala z temnoty. Modré

blesky prskaly a šlehalo a osvětlovalo rachotící kola. Zněly jako nedaleké hromobití.

Tu-dům –

Šaty na ní v náhlém poryvu větru zašustily. Napnula svaly, aby skočila, ale bylo pozdě. Přivřela oči.

Tu-dům –

Ze skřípění kovu o kov jí přeběhl mráz po zádech. Každíčkový sval v těle jí ztuhl, k žádnému drtivému nárazu, žádnému tříštění kostí ale nedošlo...

Beth se stěží odvažovala dýchat. Otevřela oči.

Reflektory vzdálené jen pár centimetrů od jejího obličeje ji okamžitě oslepily.

Ucouvla v ostrém světle, ztratila pevnou půdu pod nohama, zavravorala a spadla na zadek. Srdce jí bušilo jako pneumatické kladivo. Pomalu začínala být schopná nahlédnout za oslňující světla. *Co to je, uvažovala, vlak?*

Ne – není, ne tak docela. *Vypadalo* to jako vlak, ale něčím to připomínalo spíš *zvíře*. Jeho pískání znělo jako vytí, na sobě měl kůži ze smotaných kabelů a podvozek pokrývala rez a graffiti. Okna halily závoje střepů. Ve vagonech zely trhliny, jako by je rozpáraly obří čelisti.

Vlakocosi hydraulicky odfrklo a netrpělivě zašoupalo koly.

Beth se po zadku sunula vzad a nepřestávala na to zírat, dokud za zády neucítila stěnu tunelu. Zvedla se – a ztuhla.

Světlomety ji sledovaly jako oči podezřívavého zvířete. Znovu to zazvučelo, tentokrát tišeji, a na konci zvedlo intonaci jako při otázce, jako by to bylo *zvědavé*.

Co jsi zač? Beth mhouřila v prudkém jasu oči a klopýta vpřed. Z náhlého popudu opatrně natáhla ruku nad kola a poplácala to po boku. Z vlakověci se ozvalo cosi jako zařehání, zvuk plný spokojenosti.

Co mám udělat? přemítala nevěřičně. *Podrbat to za ušima? Kde sakra máš uši, a jak bych tě za nimi měla podrbat?* Napadlo ji, jestli takhle vypadá totální nervový kolaps. *Přeskočilo ti,* říkala si v duchu. *To nemůže být skutečné.*

Nad trupem vlakotvora se vyklenul oblouk modré elektřiny a Beth uskočila vzad. Na okamžik vypadal úplně jinak, podvozek zářící novotou a jasem – ale jen na vteřinu, a pak se vrátila podřobaná kovová kůže.

„Co jsi zač?“ promluvila na něj Beth tiše. „Co chceš?“

Vlakovec znovu zahoukala, jako by jí odpovídala, a dveře předního vagonu se se zasyčením otevřely.

Beth sebrala odvahu a strčila dovnitř ruku. Tak trochu čekala, že ji sežehne modrý oheň. Nic se nestalo. Přišla si jako v transu, unášená na vlně naprostého neskutečna. Položila dlaně na podlahu vagonu a připravila se naskočit dovnitř.

Otrásla jí děsivá myšlenka: *Co když se nebudu moct dostat ven?*

Vybavilo se jí, jak na ni shlížela Gorecastleová a jak k ní táta zvedal oči, a Pen, nejsilněji ze všeho Pen, schoulená ve své ublížené zuřivosti.

Beth se ohlédla přes rameno. Ze zdi maminka opětovala její pohled. Vyšplhala nahoru.

Šestá kapitola

Dveře zapískaly a tiše se zavřely. Beth se vydrápala na nohy a rozhlédla se. Nebyla tam sama. Na sedačkách se mačkaly desítky lidí: muži a ženy v oblecích a kostýmcích, pubertáči ignorující všechno kromě svých telefonů, důchodci napůl pohřbení pod hromadami igelitek.

„Ehm, ehm, promiňte,“ ozvala se Beth a snažila se protáhnout se uličkou mezi nimi, „promiňte, ale co to je? Kde to jsme?“

Nikdo jí neodpověděl; nikdo na ni nijak nereagoval. Přistoupila k jedné dívce, která vypadala, že je stejně stará jako Beth. Na sobě měla nóbl školní uniformu a foukala bublinu ze žvýkačky, takže připomínala postavičku z mangy. „Hele,“ oslovila ji Beth, „o co tu jde?“

Děvče se na ni ani nepodívalo, jen dál vyfukovalo bubliny, praskalo je a začínalo znovu: nafouknout, prasknout, vcucnout, zažvýkat; nafouknout, prasknout, vcucnout, zažvýkat.

Jak ji Beth sledovala, uvědomila si, že všechny bubliny jsou naprosto *stejně* a každá praskala v naprosto stejné vzdálenosti od dívčiny rtů s pořádným nánosem lesku.

Se zachvěním si uvědomila, co to znamená. *Je to pořád jedna a ta samá bublina.*

Rozhlédla se a teprve teď viděla, že i všichni ostatní pasažéři dělají jednu a tu samou věc pořád dokola: škrábají se na nose, dávají si nohu před nohu, píšou na mobilu, otáčejí stránku. Nejdřív si toho v mdlém blikajícím světle nevšimla, ale když se podívala pořádně, viděla u každého při resetování cyklu maličkou, zlomek vteřiny trvající nesrovnalost. Dívka

před zírající Beth se zachvěla a začala se ztrácet, až Beth viděla špinavou látku sedačky za ní, a pak tu byla znovu a foukala jedinou dokonalou bublinu.

„Vy nejste skuteční, že ne?“ pronesla Beth tiše, celé tělo se jí z té podivnosti třásl. Zopakovala to nahlas: „Nejste skuteční –“

Jsou to duchové? Přemítala a oklepala se. *Polapilo vás to tu?*

Ale nepřipadali jí jako duchové. Vypadali spíš jako *vzpomínky* – vzpomínky na cestující, na pár vteřin jejich životů, vytržené z času a vtištěné do vlaku, neustále se opakující jako poškrábané cédéčko.

Beth klouzala pohledem po vagonu, po vybledlém polstrování sedaček a loupajících se výplních. Vybavil se jí tázavý zvuk, který vlakotvor vyloudil. Tohle byly útroby živé věci. Ocitla se v jeho mysli? *Jsou to tvoje vzpomínky? Jsi to ty, kdo si je pamatuje?*

Brzdy zakvílely a hydraulika zasyčela. Vagon se začal kývat. Beth cítila, jak se jí zhoupł žaludek. Vlak se dal do pohybu.

Rozběhla se ke dveřím a bušila do tlačítka, ale nic se nestalo. Zachvátila ji panika a přitiskla obličej na okno. Skrz popraskané sklo viděla, jak kolem ubíhá cihloví tunelu, stále rychleji a rychleji. Ocitla se zamčená uvnitř – a nabírali rychlost. Odpotáčela se ode dveří a vrhla se na dveře strojovny: možná to bude moct odtamtud zastavit? Modré jiskry problikly na zubech pasažérů, kteří se nebojácně kymáceli v rytmu jízdy.

Dveře do kabiny byly zamčené, a přestože Beth zběsile lomcovala klikou, nepovolily.

„Pro Kristovy drahý rány!“ zakřičela, napřáhla pěst a zoufale se ohnala po dveřích –
a ruka jimi prošla skrz.

Beth se otrásla a vytáhla ji zpátky. Tentokrát ji natáhla před sebe pomaleji; prošla kovem, jako by to byla pára.

Dveře, tak jako holka foukající bubliny, byly stejně nehmotné jako myšlenka.

Vlak vyrazil z tunelu.

Beth se vyvaleně rozhlédla po strojojně. Nikdo tam nebyl. Vítr jí bičoval tvář, jako kdyby vlak neměl žádný předek. Cítila, jak se přestává bát, potlačila paniku a místo ní se jí zmocnilo něco jiného – horké, syrové vzrušení. Natáhla ruku a pohladila ovládací panel té věci. Motor k ní zapředl. Modrá elektřina se jí roztančila kolem dlaně, ale nedotkla se jí.

Vypadalo to, že se přední okno mihotá. Beth se zhluboka nadechla. Naklonila se dopředu a sklo se před ní rozestoupilo jako studená mlha. Držela se okrajů ovládacího panelu a pověsila se nad nehmotnou před vlaku jako galionová figura. Pod ní pelášil zástup pražců. Ve vzduchu cítila naftu. Uvědomila si, že se nepřičetně směje a vítr zvuk jejího smíchu unáší pryč. Vypravila ze sebe neartikulovaný výkřik radosti a pískala vlaku jí v odpověď vesele zahvízdala.

V dálce se krčil mohutný obrys, vříteli se na veliký železniční viadukt vedoucí do Waterloo Station. Domy a billboardy a lesklé věže lemující oba konce se slily v nekonečnou řeku temnoty s pramínky žlutého světla. Železniční signalizace rudě žhnula v podzimní mlze, zavěšená na mostě černém jako katova kápě.

Beth nejela jen ve vlaku, vezla se na celém *městě*. Ten pocit ji celou zaplavil, zavýskla – ale výkřik jí uvízl v krku: blížila se k nim další světla.

Další vlak.

Beth od něj nemohla odtrhnout oči. S každou vteřinou byla světla blíž a s každou vteřinou to věděla s větší jistotou. Nadšení se změnilo v hrůzu. Nevěřičně zalapala po dechu, ale byla to pravda...

Druhý vlak jel po *jejich* koleji.

„Zastav!“ rozkřičela se na stvoření, které ji vezlo. „Zastav, narazíme do něj!“ Ale vítr jí trhal slova od úst a její vlak nezpomalil, stejně jako druhá lokomotiva. Jejich smrtící zrcadlový obraz se k sobě nezadržitelně blížil. Už dokázala rozpoznat kontury: mohutný nákladní vlak, žlutočerně pruhovaný

jako vosy v těžké ocelové zbroji. Ani *to* ale nebyl obyčejný vlak: v nepřetržité bouři se kolem něj proháněla elektřina. Nárazníky měl zahnuté jako kusadla. Z vřštění jeho parní píšťaly jí přeběhl mráz po zádech, jako kdyby slyšela válečný pokřik.

Vzduch náhle zhoustl elektřinou. Chutnal spáleně. Beth se otočila, rozběhla se a proskočila do vagonu. Prodírala se uličkou mezi chvějícími se vzpomínkami –

Rychle, Beth, přidej –

„Moc pomalu,“ vykřikla nahlas, „moc pomalu!“

Ježtíši, Beth, jsi moc po –

Skvíííííí!

Ozvalo se ostré kovové skřípění a všechno se otrásl nárazem. Vlak prudce zabrzdil a Beth to vymrštilo vpřed. Z toho, jak tvrdě dopadla na zem, se jí udělalo zle od žaludku. Na okamžik vše zahalila chladná mlha tvořící přízračný čumák vlakovčecí a Beth se vykutálela na koleje.

Není tu vzduch! Plíce jí pár vteřin lapaly ve vakuu po kyslíku, a pak se divoce rozkašlala. Měla úplně sedřené ruce a z obočí jí tekla horká krev. Nadzvedla se na lokti – a zůstala zírat na nemožné.

Neměla před sebou žádné trosky, žádnou do běla rozžhavenou pokroucenou kouřící ocel. Vlaky visely *nad* ní: ležela na kolejích a ony se vznášely dvanáct metrů nad ní. Jejich přední vagony se zvedaly z kolejí jako hadi a...

Bojovaly spolu.

Narážely jeden do druhého a zápolily, nárazníky do sebe zaklesnuté jako rohy. Syčely a skřípěly, vyluzovaly zvuky čirého mechanického úsilí. Nákladní vlak byl ale větší a silnější. Jeho vagony se tiskly jeden ke druhému jako svaly, když poslaly její vlak k zemi. Země se otrásla a Beth s ní, jak nákladní vlak zprudka dopadl, mrštný jako kobra, a zakousl se koly do podvozku nepřítel.

Jiskry a cosi jako olejovitá krev se vyvalily z Bethiny lokomotivy; zmučeně zahoukala.

„Dost!“ zaječela Beth, klopýtala vpřed a mávala rukama, jako by se snažila zahnat divoké zvíře. Kašlala, částečně mimo z nárazu a kouře, vydrápala se ale na zničené tělo svého vlaku a křičela jako blázen. „*Nech ho být!*“ rozeřvala se znovu, kouř jí drásal hrdlo, div jí nezačalo krváčet. „*Nech ho na pokoji!*“

Obrovský nákladní vlak se prohnul vzad, obklopený modrými blesky, připravený zaútočit. Zachvěl se a rozostřil, zanechával po sobě podivné paobrazy: parní lokomotivu, krčící se soupravu metra, řetězec vzpomínek, jako by si nedokázal vybavit, co je vlastně zač. Jeho parní píšťala kvílela, jako by ji mučili.

Upřel chladný proud bílého světla svých očí na Beth. Odfrkl páru. Cítila hrozbu jeho síly.

„Pro lásku Temže – *vypadni odtamtud!*“

Zavravorala, jak ji cosi odstrčilo stranou. Koutkem oka zaznamenala postavu: vychrtlého kluka oblečeného jen ve špinavých, odrbaných džínách. Kůži měl šedou jako beton a tvář napjatou úzkostí.

Pak nákladní vlak dopadl a nárazníková kusadla rozpárala koleje. Po tom nárazu se celý svět rozostřil. Postava zmizela. Beth zavrtěla hlavou, snažila se, omráčená hlukem, si ji vyčistit. Že by se jí to jenom zdálo –?

Ne, byl tam. Nějak se ocitl tomu monstru na hřbetě. S každým nadechnutím se mu na hrudníku rýsovala žebra. V jedné ruce pevně svíral cosi, co vypadalo jako železné zábradlí, Beth nepřestávala sledovat, jak jím znovu a znovu bodal do kovové kůže vlakobestie. Provizorní zbraň probodávala kov, jako by to byl alobal, a pokaždé, když prošla skrz, monstrum *vykřiklo*.

Kola se dala do pohybu, skřípala na kolejích a Beth se jim rychle odkutálela z cesty. V uších jí zapraskalo, když se kolem ní nákladní vlak prohnal; šedý kluk se dál držel na jeho

střeše. Jak nabíral rychlost, změnily se vagony, které táhl za sebou, v nehmotnou nicotu.

Beth se oklepala jako pes, snažila se přivést nějaký cit do ochromených končetin a rozum do hlavy. Vydrápala se na nohy a rozběhla se k boku *svého* vlaku.

Zapískal na ni, znělo to jako žalostné naříkání.

„No tak,“ zašeptala, „no tak, jsi v pohodě?“ Poplácala ho a pohladila, i když plech kolem zranění byl tak rozpálený, že se ho téměř nedalo dotknout. Pohnul se a znovu zapískal. Cítila strach a bolest, jež z něj vyzařovaly, až se jí z toho naježily chlupy na rukou. Okny viděla vzpomínky na lidi, kteří pořád dělali to samé, teď se ale tvářili vyděšeně.

Vlak záúpěl a bolestivě se přetočil na kola.

„Šikulka,“ zašeptala, „velká šikulka. Poslouchej, támhle je kluk – nákladní vlak ho dostal. On... odstrčil mě, zachránil mě – musíme mu pomoc... mohl bys –?“

Nejspíš jí to nerozumělo – proč by mělo? Nebo to možná mělo prostě moc velký strach – ale ne, po chvílce se s trhnutím rozjel, přestože ho svíral animální děs. Nápravy se otáčely a on se hnál ke stanici.

Beth zůstala osaměle stát, v porovnání s ním malinkatá, a lapala po dechu. „*Počkej...*“ vyhrkla, ale slova se jí zadržla v krku a ona jen zůstala koukat, jak mizí.

Z kolejiště za ní se neslo čím dál hlasitěji hromové bušení: nákladní vlak se s rachotem a vítězným houkáním vracel. Kluka s kůží jako beton skoro setřásl, visel mu na boku a třepetal se ve vzduchu jako praporek.

Beth zděšeně sledovala, jak monstrum míří přímo ke zdi viaduktu. Vteřinu před nárazem ale vlakobestie uhnula stranou a ozval se příšerný zvuk, když bokem začala drásat cihly. Šílené kovové skřípění, které nutí pevně zatínat zuby – zvuk, jež narušil lidský výkřik.

Když minulo posledních pár vagonů, spatřila ho, kluka v barvě betonu, jak leží tváří k zemi na kolejích. Každý atom

jejího těla na ni ječel, aby utekla – neměla by tu být; nikdy do toho vlaku neměla nastoupit. Ale vzpomínka na chlapcův loket v jejím boku ji zastavila.

Zachránil jí život.

Rozběhla se, ale směrem k němu, proklínala neochotné nohy; sedřené ruce jí kmitaly před tělem.

Ve stínu stanice nákladní vlak zpomaloval a otáčel se jako býk, který se chystá dorazit toreadora. Obrátil se a Beth viděla jeho šílená, vytrěštěná světla.

Dopadla vedle chlapce do šterku na kolena. Nehýbal se. Kotník mu přišpendlily k zemi velké kusy sutí. Záda měl surově rozedraná v místech, kde s ním vlak smýkal o zeď. Krev, která se v ránách leskla, byla černá jako olej.

„Prober se!“ propleskla ho Beth. „Prober se!“ Prudce jí zatřásla. Podle toho, jak se koleje chvěly, věděla, že je nákladní vlak blízko.

Ta-dum-dúm –

„Prober se!“ zaječela.

Nakonec se pohnul, ale hrozně pomalu. Něco zamumlal, ale nerozuměla mu. „Prober se!“ Zahákla mu ruce do podpaží a pokusila se ho odtáhnout, jenže to nešlo: kotník měl pevně zaklíněný.

Ženoucí se vlak ji ohlušil.

Jedno z chlapcových víček se zatřepetalo. Znovu zamumlal. „Kopí –“ pochytila tentokrát, co s výdechem hlesl.

Ta-dúm –

„Kopí? Jaké kopí? Kde –?“ Rozhlédla se.

Železné zábradlí leželo přes koleje a blížící se monstrum jí třásl. Beth ho popadla zpocenyma rukama a zarazila ho pod kusy sutě. Opřela se o něj celou vahou a nejmenší kámen se zvedl, jen o kousek.

Kluk vykřikl, když vystřelil ze země. Ramenem nabral Beth do břicha a srazil jí na zem. Jak jí vytrhl zábradlí z ruky, sedřel jí dlaně.

Beth trhla hlavou dozadu. Světlo mety je oba zaplavily a nákladní vlak zařval. Chlapec zavrčel a mrštil zábradlím. Prorazilo přední nárazník a zabodlo se hluboko do země.

Najednou vybuchlo modré světlo a objevil se paobraz obrovských, ostrých, otevírajících se zubů. A pak Beth pohltila temnota.

Svět se začal znovu pomalu vynořovat se vzdáleným hučným dopravy. Nos napověděl Beth, že je pořád ještě naživu – pokud věděla, nebe ani peklo nesmrdělo jako ucpaná southwarkská kanalizace. Neotvírala oči. U hlavy jí křupaly ve šterku kroky.

„No, *vypadáš* jako mrtvá.“ V hlase slyšela slabý eastendský přízvuk. „Ale nesmrdiš jako mrtvola, a pokud to, co slyším, je tlukot srdce, pak ani jako mrtvola nezniš.“

Pod ramena jí vklouzla jeho ruka, podepřela jí hlavu a zvedla ji na nohy. „Vstávačka, no tak.“ Chlapec jí pomohl najít stabilitu a ustoupil o krok dozadu. Mračil se a opíral se o svůj kus zábradlí.

Vypadal tak na šestnáct, ale nedalo se to říct s jistotou, protože oči měl hluboko zapadlé a tváře tak vyzáblé, že to působilo, jako by trpěl hlady. Kůže, která se mu napínala přes žebra, hrála různými odstíny šedi, jako by do sebe nasákl saze a olej města a zůstal napořád ušpiněný. Vypadal jako uličník z ulice z jedné z těch starých knih, ale divočejší, drsnější a skoro dospělý.

Beth na něj nechápavě poulila oči. Rozhlédla se kolem, ale po vlakobestii nebylo ani památky. „Kam to zmizelo?“ zeptala se nervózně. Připadalo jí to jako naléhavější otázka než ta, která ji měla vzápětí následovat: *Kdo sakra jsi?*

„Přízrak železnic?“ zeptal se. „Uzemnil jsem ho, rozložil náboj po zemi.“ Pokrčil smutně rameny. „Asi mě to mělo napadnout dřív, jenže když se na tebe ze tmy vyřítí něco tak velkého a našťvaného, prvotní instinkt velí bodnout to něčím ostrým, chápeš, že jo?“

Kriticky si Beth, která na něj nepřestávala civět, prohlížel přivřenýma očima, a pak se rozesmál. „I když nejspíš ne. Co sis ve jménu Temže myslela, takhle na něj hulákat? Snažila ses s ním *domluvit*? Myslíš, že Bahngeisti umí *mluvit*?“

Beth bezmocně rozhodila rukama.

Chlapci se na bizarně zbarvené kůži objevily petrolejové kapky potu a leptaly si cestičky kolem vyrýsovaných svalů, šlach a kostí.

„Jsi *divná*,“ prohlásil. Ještě chvíli si ji prohlížel, jako kdyby byla obzvláště pozoruhodný muzejní exponát, pak si odfrkl a oddusal k okraji viaduktu.

„Počkej!“ zavolala za ním. „Počkej, kam jdeš?“ Ignoroval ji a Beth se rozběhla, aby ho dohnala. Nečekaně a bolestivě se jí připomněly modřiny na nohách a zádech.

„Nemůžeš jen tak *odejít* – hej, mluvím s tebou!“ Popadla ho za ruku. „Zachránila jsem ti život...“ Zavrávala, když se k ní najednou otočil.

Čenil zuby jako syčící divoká kočka. „Fakticky?“ štěkl po ní, „nejdřív jsem ho ale já zachránil tobě a vzhledem k tomu, jak se věci mají, hádám, že můj úspěch bude mít delší trvání než ten tvůj.“

Úsvit právě začínal prosakovat okrajem nebe a v pološeru viděla Beth napětí vepsané kolem chlapcových očí. Mračil se, snažil se vypadat nelítostně a ona se přestala bát: poprvé před sebou neměla mimozemšťana, arogantní bytost ulice, ale k smrti vyděšeného pubertáka.

„Co tím chceš říct?“ zeptala se ho. „Čeho se bojíš?“

„Já se nebojím.“

Beth z něj nespouštěla oči.

„Nevím, co ti je vůbec do toho,“ řekl nakonec po dlouhé odmlce, „ale ten Přízrak železnic *poslali* – poslali ho, aby šel po mně. Někdo se mě snaží zabít, někdo, kdo –“ zarazil se a nervózně se zadíval na horizont, kde se v panoramatu města tyčil chrám sv. Pavla. Jeřáby ho svíraly jako kruté kovové prsty.

„Věř mi,“ zamumlal, „že kdyby chtěl, abys byla mrtvá ty, taky bys měla nahnáno.“ Odmlčel se a podezřívavě sledoval přimhouřenýma očima holuba mávajících křídly nad jejich hlavami.

„A?“ zeptala se Beth.

„A co?“ podrážděně si ji změřil.

„Kdo se tě snaží zabít?“

„Proč tě to zajímá?“

„Proč mě to *zajímá?*“ Beth ta otázka vyvedla z rovnováhy.

„Já... já jen –“

Zabodl kus zábradlí mezi koleje a založil ruce na prsou. Strach, který předtím spatřila, se vytratil, schoval se za pozlátkem falešné statečnosti. „Co?“

„Hele –“ Beth zatnula zuby. Možná ji zachránil před rozmáčkáním, sežehnutím a popravou proudem, ale ty jeho naduté manýry ji pěkně štvaly. „Prostě jsem ti zachránila život, je to tak?“

Chlapec chtěl protestovat, ale Beth zvedla ruku. „*Nech* mě domluvit. Ať to přiznáš nebo ne, *zachránila* jsem ti život. Jestli se teď otočíš na podpatku a necháš se zabít, může mi to být naprosto šumák. Upřímně, sakra, nesnáším plýtvání energií.“

Chlapcův obličej potemněl do ještě špinavějšího odstínu šedé. „Já ti taky zachránil život,“ prskl po ní.

„To jo,“ opáčila Beth, „dvakrát. A co tím chceš říct? Že když jsi mi zachránil život, má mi být ukradené, že se tě někdo snaží připravit o ten tvůj?“

„Cože?“ Teď vypadal kluk zmateně.

„*Ptal* ses, proč mě to zajímá,“ Beth vyslovovala každé slovo s přehnanou pečlivostí. „Proč by mě to sakra *nemělo* zajímat? Proč bys mi to vůbec říkal, kdybys nečekal, že mě to bude zajímat? No jó, *Někdo se mě snaží zabít*.“ Připlácla si ruce na tváře v hrané hrůze. „Má to na mě udělat dojem?“

Chlapec zamrkal. Čelo se mu zkrabatilo. „No a neudělalo?“ zeptal se přiškrceně.

„JASNĚ!“ vykřikla Beth. „TO TEDA ZATRACENĚ UDĚLALO! PROTO SE PTÁM!“ Těžce dosedla na štěrk.

Hoch teď vypadal zaraženě a úplně zmateně. Sedl si vedle ní. „Díky,“ ozval se. „Díky, žes mě zachránila.“

Beth zhluboka vydechla. „Nápodobně,“ opáčila a napřáhla ruku. „Já jsem Beth.“ Potřásl jí rukou, ale nic neřekl. „A ty se jmenuješ?“

Zavrtěl hlavou.

„Dobře, buď si klidně tajemný,“ vzdychla. „Ale kdybys chodil do moje školy a neprozradil bys svoje jméno, nějaké bys dostal, chápeš, jak to myslím? A věř mi, že by se ti nelíbilo.“

Nejspíš by ti říkali prostě Uličník, pomyslela si. Tak ti říkám já. A přesně tak vypadáš: fotka z kampaně „Pomozte londýnskému dítěti“ po pěti letech.

Chvíli tiše seděli. Uličník si třel vnitřní stranu zápěstí a Beth si teprve teď všimla značky, kterou tam měl: tetování, břidlicově šedé v porovnání s jeho světlejší kůží. Vypadalo jako půlkruh výškových budov uspořádaných tak, aby vytvářely hroty koruny.

„Tak kdo se tě pokouší za –?“ spustila, ale prudce ji zarazil.

„Ne,“ vyhrkl. „Žádné otázky – ani se o to nepokoušej. Dnes v noci jsi viděla monstra.“ Slabě se ušklíbl. „A já jsem z nich nejspíš to nejhorší, tak na mě prostě zapomeň. Vy lidi dokážete zapomenout na cokoliv, když se dost snažíte.“

„Ale no tak,“ zaprotetovala Beth, „ať je to kdokoliv, nemůže to být tak zlé. Vzhledem k tomu, jak ses vypořádal s tou vlakověcí –“

„Je horší,“ prohlásil nekompromisně.

„Dobře, ale stejně – Ať je to, kdo je to, vsadím se, že ho dokážeme porazit.“ *My.* Netušila, proč to řekla.

Jeho oči v barvě chodníku se setkaly s jejíma. Usmál se a ona úsměv opětovala, pak ale smutně zavrtěl hlavou. „Nemáš ponětí, o čem mluvíš. Hele, je s tebou sranda – asi jako když se lámou kosti. Možná, až tohle všechno skončí, bys

mě mohla vyhledat.“ Vyčerpaně se usmíval. Nezdálo se, že by doufal, že „až tohle všechno skončí“, zbude z něj něco, co by se dalo najít.

„Kde bych tě měla hledat?“ zeptala se Beth.

Zaváhal. „Podle přízvuku jsi z Hackney...“ nadhodil.

Přikývla.

„Dobře, holko z Hackney, hledej mě při tanci, kde světlo samo je hudbou, kde ženoucí se Přízrak železnic buší do bubnů.“ Zkoumavě se na ni zadíval. „Hledej mě v rozbitém světle, až bude po všem, a možná si pak spolu zatančíme. Teď ale jdi. Bude dost zlé, že se tomu, co se blíží, budu snažit postavit *já*. Nemůžu při tom ještě zakopávat o tebe.“

Beth připadalo, jako by jí tím odmítnutím dal herdu do žaludku. „Proč ne?“ zašeptala.

Usmál se na ni jedním koutkem. „Protože jsem *ti* zachránil život,“ prohlásil, „a nechci plýtvat energií.“

„Hele, kámo –“ spustila Beth, ale v tu chvíli šedivý chlapec vyskočil na nohy a sprintem se rozběhl podél kolejí pryč.

Beth zanáčovala a vyrazila za ním. Nikdy neběžela tak rychle; její rozbolavělé svaly ječely na protest a pod nohama se jí míhaly pražce. Na vteřinu se ocitli vedle sebe, ale pomalu, mučivě pomalu, získával náskok. Beth páčil dech v plicích, ale on běžel rychleji a rychleji. Pohyboval se podivně plynule a cikcak jako pouliční krysa. Skoro se už ani nepodobal člověku.

Vyskočil na zídku viaduktu, obrys na pozadí Londýna. Na okamžik vypadala zubatá silueta města jako armáda kryjící záda vyzáblému klukovi. Pak seskočil na druhou stranu.

Beth tam doběhla o pár vteřin později, lapala po dechu a nadávala. Naklonila hlavu přes zeď. Ze silnice pod ní se k ní nesl zvuk klaksonů časně ranní dopravy. Mezi jedoucimi auty ale vůbec nic neviděla.

Sedmá kapitola

Bariéry na Temži přetínají vodu, lesknou se jako klouby obrovské rukavice. Je sobota a průmyslové pozemky v North Greenwich jsou prázdné: malé oplocené pustiny. Gutterglass se dokáže zhmotnit kdekoliv v Londýně, ale jsou místa, kde je duch odpadků silnější, kde se hromadí v každé cihle a v každém póru betonu.

Dřepím na parkovišti za autem, kterému chybí dvě poklice a za sklem má ceduli z tvrdého papíru s nápisem na prodej. Kolem mě pobíhají krysy, ale já si jich nevšímám. Nakonec by vzkaz Glassovi doručily, ale já chci, aby k němu putoval rychleji.

Zaryji ruku do země. Hlína se mi drolí mezi prsty a malí černí mravenci se mi hemží v dlani. *To je lepší.* Vyndám z kapsy malou láhev, zuby z ní vytáhnu korkovou zátku a umožním tak výparům, aby hmyzu zahalily tykadla. Na okamžik ztuhne, pak se začne chvět jako v extázi a vyrazí po hřbetu mé ruky dolů přes nohu zpátky do země. Když dojde na rychlost přenosu, nic nepředčí mysl mraveniště.

Teď budu čekat.

Myslím na holku ze včerejší noci, na její široké, ploché lícni kosti a rozčuchané vlasy. *Dokážeme ho porazit,* řekla: *my,* i když jsem ji znal teprve pět minut a hrůzu v jejím potu bych ucítil i v návalu na Oxford Circus v sobotu odpoledne. Jaký člověk takhle *uvažuje?* *My.*

Protože jsem sám, protože je to tajemství, dovolím si se při tom usmát.

Racci mi krouží nad hlavou a vrískají. Jak je pozoruji, jeden z nich se odpojí z líného kruhu a ve spirále bleskově zamíří k zemi, zběsile mává křídly, aby zbrzdil dopad. Racek se na mě zadívá jedním žlutým okem. Vidím, jak se mu na krku zvětšuje boule. Škube hlavou vzad a vpřed, a dává.

S vlhkým zvukem se mu ze zobáku vyhrne změř červů a stínek a popadají na zem, kde se rozplácnou po betonu. Můj mravenec se odtrhne od společenstva, svou práci vykonal. Zůstává za ním lepkavá stopa z ptačích slin.

Sleduji, jak se brouci činí, tahají doprostřed dvora prázdné roury od alobalu, pytlíky od brambůrků a kusy překližky. Igelitky jsou rozcupované na cáry divokými tykadly skřípajícími nosatci. Nejdřív se objeví prsty na nohou, pak nohy a boky a nakonec se přede mnou nejistě vztyčí bez ladu a skladu sestavená socha.

Skořápky od vajíček zamrkají. Ony a jen ony jsou vždy stejné. Glas je tentokrát žena, z rezavějících řídítek má boky a dlouhé pruhy natrhaných igelitek místo vlasů. Na konci jedné ruky se jí zoufale svíjí červ. Najdu na zemi špejli od nanuku a podám jí ji. Červ se kolem ní stočí, zlomí ji a vznikne tak kloub.

„Díky,“ řekne mi. Její oči z vaječných skořápek vytvářejí seznam mých popálenin a černých krvavých modřin na prsou. Včera soucitně pomlaskávala a vrkala, ale od té doby se toho hodně změnilo.

„Nic, co by se nedalo uzdravit,“ konstatuje spokojeně. „Přízrak je mrtvý, jestli to dobře chápu?“

„Uzemněný pod Waterloo,“ potvrdím. „Vyváznu jsem snadno. Hádám, že všechna ta nadbytečná energie na něj byla prostě moc; po pár hodinách ho rozložila. Byl zmatený a krvácel. Nakonec šlo vlastně o ránu z milosti.“

„To je ovšem něco.“ Maličkost. Vzdychnu, jako by teď musela být za maličkosti vděčná. Zaváhá. „Moji holubi viděli vlčí siluety plížící se kolem stavenišť,“ sdělí mi. „A stožároví pavouci hlásili, že předevírem o půlnoci cítili v zemi náhlý